

Overwonnen?

Overwonnen?

Monique Labrie

Andere boeken:

Bereikt?
Gevonden?

Schrijver: Monique Labrie
Coverontwerp: Foto Monique Labrie
ISBN: 9789402166736
© Monique Labrie

1.

Marcel de Wit groeit op in een groot gezin. Met drie zussen en twee broers is er altijd wel iets te beleven. Nora en hij schelen maar tien maanden. Met zijn lange verschijning, blond krullend haar en donkerbruine ogen kan hij de meisjes om zijn vinger winden, maar de ware heeft hij nog niet gevonden. Marcel heeft een leuke baan als programmeur en hij woont nog lekker thuis. Met zijn beste vriend Luuk Hofstee, gaat hij regelmatig uit.

Arend en Diana de Wit genieten van hun grote gezin en zijn blij, ondanks het grote leeftijdsverschil van vijftien jaar tussen de oudste en de jongste, dat ze allemaal goed met elkaar kunnen opschieten. En dan lijkt het leven even helemaal stil te staan. Een chauffeur ziet Madeleine, de een na jongste, over het hoofd en ze overlijdt ter plekke. Iedereen binnen het gezin gaat op zijn eigen manier met dit verlies om. Marcel stort zich op het uitgaansleven en komt Liesbeth ter Linge tegen. Hij wordt verliefd op haar en ze besluiten al snel om een huis te gaan kopen. Nora is met stomheid geslagen als ze het hoort.

‘Kan je niet gewoon blij zijn voor ons?’ reageert Marcel ongeduldig.

‘Vind jij het niet wat snel?’ werpt Nora tegen. ‘Jullie kennen elkaar pas twee maanden.’

‘Ja, en?’ zegt Marcel strijdlustig. ‘Het voelt goed.’

‘Heb je het er met pap en mam over gehad?’ probeert Nora.

‘Wat vonden zij ervan?’ gaat Nora verder, als Marcel niet reageert.

‘Pap en mam willen ons allemaal gelukkig zien en dat ben ik,’ antwoordt hij eindelijk. ‘Net zoals ze blij waren voor jou, toen je ging samenwonen met Johan.’

Nora schudt haar hoofd en kan niet geloven dat hij gelukkig is. Marcel ziet dat Nora niet blij is en ook Luuk heeft zijn vraagtekens bij dit snelle besluit.

‘Het leven kan zo voorbij zijn, daar is Madeleine het bewijs van,’ is zijn reactie als Luuk erover begint. Luuk kijkt zijn vriend aan en weet dat het geen zin heeft om ertegenin te gaan.

Marcel en Liesbeth blijven bij hun plannen en het huis wordt gekocht en de trouwdatum wordt geprikt. Voor een tijd lijken ze een gelukkig stel. Zelfs Nora denkt dat haar broer echt gelukkig is, terwijl Luuk degene is die begint te twijfelen aan Marcells geluk.

‘Is ze weer overwerken?’ Luuk zit gezellig bij Marcel.

‘Ja, het blijkt dat het project waaraan ze werkt, vervroegt klaar moet zijn,’ Marcel zet een kop koffie voor Luuk neer en gaat in de oude leesstoel zitten. ‘Maar vertel. Je hebt een grijns op je gezicht van oor tot oor.’

Luuks grijns wordt nog groter: ‘Sinds vandaag heb ik een nieuwe collega en ik heb bijna de hele dag naar haar zitten kijken. Ze heeft iets bijzonders.’

‘Anders dan Isabel?’

‘Ja, daar ben ik zeker van,’ lacht Luuk.

‘Dus toch plus één voor de bruiloft,’ grapt Marcel.

‘Ga daar maar niet van uit,’ reageert Luuk en neemt een slok koffie. ‘Ik ga niet zo snel als jij.’

‘Het voelt gewoon goed,’ zegt Marcel verdedigend.

De bruiloft komt steeds dichterbij en Liesbeth is steeds vaker van huis en komt op de gekste tijdstippen thuis.

‘Waarom ben je zo vaak weg?’

Ze zitten eindelijk weer eens samen te eten.

‘Er lopen diverse projecten waar ik verantwoordelijk voor ben,’ zucht Liesbeth. ‘Dat heb ik toch verteld.’

‘Nee, ik dacht dat je het nu iets rustiger had.’

‘Maak je niet zo druk,’ reageert Liesbeth ongeduldig. ‘Vanavond moet ik trouwens weer weg.’

Marcel kijkt haar aan en weet niet wat hij moet denken.

‘Wil je nog wel trouwen?’

‘Wat is dat nu voor een rare vraag,’ reageert Liesbeth verbaasd. ‘Natuurlijk wil ik dat en jij?’

Marcel zegt van wel, maar vanbinnen knaagt er iets. Wanneer Liesbeth is vertrokken belt hij met Luuk.

‘Ik weet het niet, maar soms heb ik het idee dat ze helemaal niet wil trouwen,’ zucht Marcel.

‘Je weet hoe ik erover denk,’ is Luuks nuchtere reactie. ‘Praat met haar.’

‘Dat doe ik, maar ze zegt dat ze druk is op het werk,’ antwoordt Marcel. ‘Ik weet het echt niet.’

‘Dan moet je de stekker eruit trekken, want je twijfelt te veel,’ is Luuks advies.

‘Ik probeer het eerst nog een keer. Ik spreek je later.’

Marcel verbreekt de verbinding en blijft in gedachten zitten.

Eén maand voor het huwelijk komt Marcel thuis van het werk en is stomverbaasd als Liesbeth aan de keukentafel op hem zit te

wachten. Hij wil haar een kus geven, maar ze duwt hem van haar weg.

‘Hoe durf je!’ boos kijkt ze hem aan.

‘Wat?’ reageert Marcel verbaasd.

‘Ja, hoe durf je,’ met haar handen in haar zij, staat ze tegenover hem. ‘Ik doe mijn best in deze relatie en nu blijkt jij vreemd te gaan.’

‘Ik vreemdgaan? Hoe kom je daar nou bij,’ reageert Marcel verontwaardigd.

‘Realiseer jij je wel dat ik hierdoor abortus heb laten plegen,’ gaat Liesbeth verder. ‘Je denkt toch niet dat ik een kind wil met iemand die vreemdgaat.’

Marcel is met stomheid geslagen. Verbaasd kijkt hij Liesbeth aan. *Ze heeft abortus laten plegen! Hoe harteloos kan je zijn?*

‘Deze relatie is voorbij. Ik wil niets meer met jou te maken hebben. Je zorgt er maar voor dat ik niets hoeft te betalen, als het huis met verlies wordt verkocht. Ook wil ik de meubels, behalve die lelijke leesstoel.’

Nog steeds perplex staart Marcel haar aan. Hij kan niet bevatten wat er zojuist is gebeurd. Ze gooit haar sleutels op de tafel en vertrekt zonder hem nog één blik waardig te keuren. Marcel laat zich op de bank vallen en staart voor zich uit. Er schieten allerlei gedachten door zijn hoofd. Iedere keer komt het woord abortus naar boven. Hij schrikt op als zijn mobiel gaat.

‘Hoi met Luuk,’ hoort hij aan de andere kant van de lijn. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Niets,’ en hij verbreekt de verbinding.

Nog geen half uur later gaat de voordeurbel en stapt Luuk binnen.

‘Liesbeth kwam bij mij en vertelde dat jij vreemd gaat,’ valt Luuk met de deur in huis. ‘En abortus?’

‘Je weet dat ik dat nooit zou doen,’ zucht Marcel. ‘Ik’

Luuk kijkt zijn vriend aan en weet dat Marcel nooit vreemd zou gaan.

‘Dat weet ik,’ zegt Luuk rustig. ‘Ze bracht het zeer overtuigend. Wat ga je nu doen?’

‘Weet ik niet. Het is zo’n warboel in mijn hoofd,’ onrustig gaan zijn handen door zijn haar. ‘Ik moet dit eerst op een rij zien te krijgen.’

‘Oké, maar ik ga uitzoeken hoe het precies zit,’ zegt Luuk rustig. ‘Jij bent mijn beste vriend en ik laat haar jou niet zwart maken.’

Allebei blijven peinzend zitten, ieder met hun gedachten.

‘Ik ga doen alsof ik jou heb laten vallen,’ begint Luuk. ‘Ik haal wel wat vrienden over en dan proberen we op die manier vrienden te blijven met Liesbeth.’

‘Hopelijk verraadt ze zichzelf,’ reageert Marcel. Er valt een last van zijn schouders en hij vertelt de eisen die Liesbeth heeft gesteld.

‘En ik wil geen gezeur,’ eindigt Marcel.

‘Met een beetje pech heb je een schuld waar je nooit vanaf komt,’ reageert Luuk verontwaardigd. ‘Ze moet gewoon meebetalen.’

‘Ik zal wel zien, misschien valt het allemaal wel mee.’

Pas laat gaat hij naar bed, maar de slaap wil niet komen. De woorden van Liesbeth spoken door zijn hoofd. Als hij uiteindelijk in slaap valt, droomt hij over Liesbeth, een baby. Gebroken staat hij de volgende ochtend op. Een douche helpt niet en moe komt hij op het werk aan. Hij stapt meteen op Sander Hermans, zijn manager, af. Hij vertelt wat er is gebeurd en Sander spreekt met hem af dat hij de rest van de week vrij neemt om zoveel mogelijk te proberen te regelen.

‘En als je hulp nodig hebt, dan hoor ik het wel,’ beëindigt Sanders het gesprek.

Hij rijdt naar zijn ouders en vindt zijn moeder in de gezellige woonkeuken.

‘Wat is er met jou? Je ziet ontzettend bleek.’

Marcel gaat aan de grote tafel zitten en zucht diep.

‘Vertel,’ zijn moeder geeft hem een kop koffie en gaat naast hem zitten.

‘Liesbeth heeft onze relatie verbroken,’ hij roert door zijn koffie en staart voor zich uit.

‘Wat erg voor je,’ Diana legt haar hand op zijn arm. ‘Wat is er gebeurd?’

Marcel kijkt op en weet dat hij zijn moeder heel erg zou kwetsen als hij haar over de abortus zou vertellen.

‘Ze vond dat ik te weinig energie in onze relatie stopte,’ besluit hij te zeggen. ‘En volgens haar ga ik vreemd.’

‘Ik neem aan dat dat niet waar is,’ reageert Diana enigszins geschrokken.

‘Mam, natuurlijk is dat niet waar,’ zijn stem trilt, boos dat zijn moeder het toch vraagt.

‘Wat ga je nu doen? Wat hebben jullie afgesproken?’

Marcel schudt zijn hoofd: ‘Weet je mam, ik dacht echt dat Liesbeth de ware was, maar dit had ik echt niet zien aankomen.’

Diana heeft te doen met haar oudste.

‘Ik denk dat we allemaal verbaasd zijn,’ reageert ze rustig.

‘Behalve Nora,’ zegt Marcel. ‘Die heeft Liesbeth nooit aardig gevonden.’

Zijn moeder knikt: 'Als het nodig is, kan je altijd weer hier terecht.'

'Dank je mam,' hij drinkt zijn koffie op en met een omhelzing neemt hij afscheid van zijn moeder.

Nora en Johan krijgen hetzelfde te horen. *Hoe minder mensen het weten, hoe beter.* Hij eet gezellig mee en na de afwas rijdt hij naar huis. Hij stapt uit zijn auto en ineens komen er uit het steegje twee ongere types tevoorschijn. Eén van de twee pakt Marcel van achteren vast en de andere geeft Marcel een keiharde stomp in zijn buik. De lucht wordt uit zijn longen geslagen en Marcel klapt dubbel van de pijn. Hij wordt weer overeind getrokken en een vuist belandt op zijn oog. Tranen rollen over zijn wangen.

'Wat jij geflikt hebt met Lizzie klopt niet,' sist één van de mannen. 'Als je het niet goed regelt, weten we je te vinden.'

Marcel krijgt nog een fikse vuist tegen zijn kaak. De mannen laten hem los en kreunend van de pijn zakt Marcel door zijn benen. Terwijl hij op de grond ligt, schoppen de mannen in zijn buik. Het wordt zwart voor zijn ogen en bewusteloos blijft Marcel liggen. Het bloed druppelt uit zijn mond en neus.

'Marcel!' roept de buurman geschrokken, maar hij blijft roerloos liggen. Met z'n mobiel belt de buurman de politie. Deze zijn snel ter plekke en niet veel later arriveert er een ambulance.

'Meneer,' zegt de verpleegkundige doordringend en langzaam gaan de ogen van Marcel open.

'Wat,' reageert Marcel moeizaam en hij probeert overeind te komen.

'Nee,' zegt de verpleegkundige en houdt Marcel met zijn hand op Marcels schouder tegen. 'Blijven liggen, we gaan u onderzoeken en dan wordt u naar het ziekenhuis gebracht.'

Lijdzaam ondergaat Marcel de onderzoeken.

‘We nemen je mee, want van je oog en kaak moet een foto worden gemaakt,’ beslist de ambulancearts. De buurman zegt tegen de politie dat Liesbeth moet worden gewaarschuwd.

Met moeite krijgt Marcel het woord “nee” over zijn lippen. De politieagent loopt naar Marcel en kijkt hem vragend aan.

‘We zijn gisteren uit elkaar gegaan,’ mompelt Marcel. ‘Mijn zus Nora moet worden gebeld.’

Door de klap op z’n kaak komen de woorden moeizaam uit zijn mond. Langzaam geeft hij het telefoonnummer van Nora en daarna wordt hij naar het ziekenhuis gebracht.

Ze zijn nog bezig met onderzoeken, wanneer Nora, Johan en Luuk op de eerste hulp binnenkomen. Ze worden naar de wachtkamer gebracht en na enige tijd worden ze door een verpleegkundige naar Marcel gebracht.

‘Oh,’ van schrik slaat Nora haar hand voor haar mond, als ze Marcels gehavende gezicht ziet. Dr. Vermaas loopt op hen af en geeft ze alle drie een hand.

‘Ga maar naast hem zitten,’ zegt hij. ‘Ik moet nog een echo van zijn buik maken en dan weten we meer.’

Nora neemt plaats en Marcel steekt zijn hand uit. Voorzichtig pakt ze die vast.

‘Liesbeth?’ is het enige wat Nora vraagt. Marcel knikt.

‘Vrienden van haar,’ klinkt Marcel hees.

‘Zo,’ zegt de arts. ‘U heeft geen inwendige bloedingen. Nu de foto’s van uw oogkas en kaak afwachten. Ik kom terug als ik meer weet.’ Dr. Vermaas laat ze alleen.

‘Heb je aangifte gedaan? Oh, als ik die meid zie, dan zal ik haar eens wat doen,’ Nora’s ogen schieten vuur.

Het enige wat Marcel doet, is voorzichtig zijn hoofd schudden.

‘Je moet,’ zegt Luuk beslist. ‘Dit kan ze toch niet ongestraft doen.’

‘Heeft geen zin,’ mompelt hij. ‘Ik wil niet hebben dat jullie iets overkomt.’

Nora knikt en eindelijk komen de tranen. Johan slaat een arm om haar heen en neemt haar mee naar de gang.

‘Ik weet niet of het mij lukt om nu nog aardig tegen haar te doen,’ fluistert Luuk. ‘Ik had niet verwacht dat ze tot dit in staat was.’

‘Dat begrijp ik,’ antwoordt Marcel hees, zijn gedachten gaan alle kanten uit. *Waarom? Liesbeth heeft ze niet allemaal op een rijtje. Heeft ze zich dan zo anders voorgedaan al die tijd? Ik weet het echt niet meer.*

Na enige tijd komt Dr. Vermaas weer binnen. Hij hangt de röntgenfoto’s voor de lichtkast.

‘Zoals u misschien kunt zien,’ begint hij. ‘Heeft u niets gebroken.’

Allemaal slaken ze een zucht van verlichting.

‘U mag naar huis,’ gaat de arts verder. ‘Maar u krijgt wel een wekadvis mee.’

Marcel knikt en is opgelucht dat hij weer naar huis mag.

‘Ik breng je naar pap en mam,’ zegt Nora gebiedend. ‘Er moet iemand voor je zorgen.’

‘Kan jij niet bij mij thuis slapen,’ probeert Marcel nog zachtjes, maar Nora weet van geen wijken.

‘Dat is de beste oplossing,’ reageert Luuk. ‘Ik kom morgen bij je kijken.’

Marcel knikt en laat zich door Nora en Johan bij hun ouders afzetten en wanneer Diana de voordeur hoort opengaan, komt ze nieuwsgierig de gang ingelopen. Ze slaat geschrokken haar handen voor haar mond, als ze Marcells gehavende gezicht ziet.

Voorzichtig slaat ze haar armen om Marcel heen en als hij zachtjes kreunt laat ze hem weer los.

Marcel laat zich gedwee in zijn oude bed stoppen.

‘Wil je er over praten?’ vraagt zijn moeder zachtjes, maar Marcel schudt zijn hoofd en sluit zijn ogen.

‘We zijn wel erg geschrokken,’ zegt zijn moeder, terwijl ze op de rand van het bed gaat zitten. Ze streelt Marcel over zijn onbeschadigde wang.

‘Het komt allemaal weer goed mam,’ antwoordt Marcel zachtjes en hij knijpt in haar hand.

Z’n moeder knikt, ze staat op en geeft hem een kus op z’n voorhoofd. ‘Slaap lekker.’

Als ze weer beneden komt, vertelt Nora het hele verhaal.

‘Dat Liesbeth zoiets doet, onvoorstelbaar,’ zegt haar vader zachtjes.

‘Ik haal morgen zijn spullen bij hem thuis op en breng ze bij jullie,’ zegt Nora en slaat troostend haar armen om haar moeder en vader heen.

Terug in haar eigen huis, laat Nora haar tranen voluit lopen.

‘Het is niet eerlijk,’ snikt ze. ‘Dit had hij niet verdiend.’

‘Noortje, we kunnen er niets aan doen,’ zegt Johan rustig. ‘Waar we kunnen, helpen we hem en voor de rest moet hij het zelf doen.’

‘En, een beetje geslapen?’ vraagt Nora als ze de volgende morgen zijn spullen op zijn kamer zet. Marcel draait zich langzaam naar haar toe.

‘Ik ben zo stijf als een plank en steeds van die korte hazenslaapjes,’ is zijn schorre antwoord.

Nora schrikt van zijn gezicht, dat er bont en blauw uitziet.

‘En zusje, het trekt allemaal weer bij, dat hebben ze beloofd,’ zegt hij, als reactie op haar geschrokken gezicht.

Nora knikt en vervolgt: ‘Hier is je post.’

Fijn om een zus te hebben die overal aan denkt, denkt Marcel en pakt de post aan.

‘Mam heeft je werk al gebeld,’ gaat Nora verder. ‘Als je iets nodig hebt, ben ik beneden.’

Bijna onzichtbaar knikt Marcel en hij bladert snel door de post. Een bekend handschrift op een envelop doet hem schrikken.

Ongeduldig maakt hij de envelop open en mompelt de eisen van Liesbeth: ‘Zoals ik al heb gezegd, hierbij alles nog een keer zwart op wit. Het huis moet worden verkocht en wanneer het met verlies wordt verkocht, betaal ik geen cent. Ik wil alle nieuwe meubels hebben, behalve die oude leesstoel.’

Marcel leest het hele epistel door en bij de laatste zin schrikt hij.

‘Als je het niet goed regelt, ken ik genoeg mensen die niet zo zachtzinnig zijn.’

Geschrokken laat hij de brief vallen.

‘Wat een kreng,’ zegt hij dan hardop. ‘Ze pakt alles van mij af.’

Vermoeid door het lezen gaat hij weer liggen en valt in een onrustige slaap. Met een gil en het zweet op zijn voorhoofd wordt hij wakker. Meteen gaat de slaapkamerdeur open en komt zijn moeder bezorgd bij hem zitten.

‘Ik heb een enge droom gehad,’ legt Marcel uit. Zijn moeder haalt een glas water en blijft bij hem zitten.

‘Is Nora er nog?’ vraagt hij dan en even later staat zijn zus in de kamer. Hun moeder laat hen alleen en Marcel geeft Nora de brief van Liesbeth.

Met open mond leest Nora de brief. 'Je moet hiermee naar de politie.'

'En dan weer in elkaar getimmerd worden, nee bedankt,' reageert Marcel laconiek.

'Ja maar, hieruit blijkt dat zij er voor heeft gezorgd dat je in elkaar bent geslagen. In deze brief staat het bewijs,' probeert Nora nog eens.

'Nee, geen haar op mijn hoofd die daar aan denkt,' zegt Marcel nors. Nora kijkt hem aan en weet dat ze niet verder moet aandringen.

'Ik raak alles kwijt, maar ik blijf dan wel heel.'

'Oké broertje, we doen het zoals jij het wilt.'

Met een onrustig gevoel laat ze hem alleen. Ze weet dat ze niets kan doen en heeft medelijden met hem.

Luuk begrijpt niet waarom zijn vriend geen stappen onderneemt.

'Misschien kom je wel gigantisch in de schulden en ik vind dat jij daar niet alleen voor hoeft te bloeden,' reageert hij ongerust. 'Zij zit fout, niet jij.'

Ze kijken elkaar zwijgend aan en Luuk realiseert zich dat hij tegen een muur aan het praten is.

2.

Samen met Nora en Luuk wordt alles geregeld. Hij neemt contact op met de ouders van Liesbeth en het ophalen van Liesbeths spullen wordt geregeld.

Omdat hij bang is weer in elkaar geslagen te worden, zorgt Marcel ervoor dat Liesbeth niets hoeft te betalen. Het huis wordt redelijk snel verkocht en blijft Marcel met een klein verlies zitten. Het lukt hem om een goede regeling te treffen met de bank. De kosten voor het afzeggen van de bruiloft zijn klein en Marcel trekt bij zijn ouders in. Zijn oude slaapkamer richt hij in en hij is blij dat hij weer thuis woont en probeert alle hectiek in zijn hoofd een plek te geven. Hij stort zich op zijn werk, zodat hij 's avonds te moe is om aan de situatie te denken.

Ondanks een poging van de politie om aangifte te doen, blijft Marcel bij zijn standpunt.

Veel vrienden hebben hem laten vallen, omdat zij het verhaal van Liesbeth geloven. Van Luuk hoort Marcel geregeld hoe de stand van zaken is, maar veel nieuws is er niet te melden.

Luuk sleurt hem nog wel eens mee, maar Marcel heeft er moeite mee om 's avonds over straat te lopen en zijn financiën zijn nog niet zo dat hij zich kan veroorloven om veel uit te gaan. Luuk heeft daar alle begrip voor en komt daarom vaak bij Marcel thuis.

Dan komt eindelijk het goede nieuws.

'Ze heeft zich verkletst,' begint Luuk op een avond enthousiast. Marcel kijkt Luuk ongeduldig aan.

‘Ja, ze heeft wel abortus gepleegd, maar ze was zwanger van een ander. Daarom heeft ze het verhaal de wereld in geholpen, dat jij degene was die vreemd ging,’ ratelt Luuk aan één stuk door.

Van blijdschap weet Marcel niet wat hij moet zeggen. Het lijkt alsof er een last van zijn schouders valt.

‘Er waren een paar oude vrienden van je bij en je zag ze van kleur verschieten.’

‘Vandaar dat Jelle met een smoes opbelde,’ concludeert Marcel. ‘Ik vond het al vreemd. Hij was de eerste die me liet vallen als een baksteen.’

‘Kom, we gaan de kroeg in,’ meteen springt Luuk op. ‘We moeten dit vieren. De bitch is verslagen.’

Marcel kijkt lachend naar Luuk, die een vreugdedans maakt.

Zal ik dan nu weer kunnen gaan leven? denkt Marcel.

‘Hé, geen tijd voor serieuze gezichten. We moeten dit vieren.’

Marcel besluit om met Luuk mee te doen en samen maken ze er een gezellige avond van.

Luuk zet Marcel ’s avonds laat thuis af. Uit de grond van zijn hart zegt Marcel: ‘Ik mag me gelukkig prijzen met een vriend zoals jij. Bedankt voor alles.’

Luuk slaat zijn arm om Marcel heen en kijkt hem aan. ‘Jij bent mijn beste vriend. Ik kon dit niet laten gebeuren. Ik weet dat jij niet bent, zoals die bitch je heeft beschreven.’

Voor het eerst sinds lange tijd heeft Marcel een goede nachtrust. Geen enge dromen, maar een lange diepe slaap.

Binnen een jaar heeft hij zijn schulden afgelost en heeft hij het gevoel dat hij rustig kan ademen. In dat jaar ziet hij dat Luuk gelukkig wordt met Britt. Hij gaat weer vaker uit met zijn vrienden, maar bij iedere vrouw die hem aanspreekt, houdt hij afstand. *Ik zal*